

Hồi 8

Mất người ngọc, đầu đà trở lại Chiêu Dương lộ

Trở oai hiệp, Nữ hiệp uy hiếp Thiết ác tăng

N

ức Kiệt, Tú Anh ai về phòng đấy.

Thái Phượng còn ngủ say. Tú Anh nhẹ tay đặt nàng nằm xuống giường kếp mền đắp tử tế. Thay y phục xong, nàng nhẹ nhàng nằm xuống bên Thái Phượng nghỉ. Phía sau nhà, tiếng gà gáy sáng rộn rã đánh thức mọi người và cũng như báo một ngày đẹp trời. trời sáng hẳn. Nhà dưới, vợ chồng Lý quản gia đã dậy từ lâu sửa soạn việc nhà. Hạ thái thái ngủ ở phòng dưới cũng đã lên tiếng.

Chu Tú Anh, nhắm mắt định thần, khẽ mỉm cười vì nàng vừa nghỉ tới việc Hạ thái thái sẽ vui mừng và ngạc nhiên xiết bao khi thấy Thái Phượng, người con gái độc nhất thân yêu đã thoát nạn trở về.

Tiếng chân bước nhẹ ngoài hành lang xuống lầu. Anh em Chu gia dậy rồi. Họ sửa soạn để cùng Đức Kiệt, Tú Anh đi hành hương Kim Cương Tự. Nằm lì, nghĩ liên miên, Chu Tú Anh định thần nhìn kỹ Hà Thái Phượng đang say sưa ngủ, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng. Mấy sợi tóc mây đen lánh xòa trên khuôn mặt trái xoan mịn màng như da trái đào... Một giai nhân tuyệt sắc nguyệt thẹn hoa nhường thế này vào kẻ dâm tăng quả thiệt phí phạm.

Nghĩ tới bọn ác tăng, Chu Tú Anh bưng bưng nổi giận... Phải trừ khử hết loài dâm ác mượn cửa thiền làm chuyện tồi bại ấy mới bỏ ghét. từ trước tới nay, chúng đã làm hại bao nhiêu đời trinh nữ, làm thất tiết bao nhiêu thiếu phụ, phá hại bao nhiêu gia đình êm ấm... chỉ để thỏa lòng tà dục! Hừ! Phải giết!... giết... mới hả lòng!

Về phần Chu Đức Kiệt thay dạ hành phục xong, uống ly trà nóng, leo lên giường ngủ ngon lành lấy sức.

Dưới nhà, Lý Trung đã mở cửa tiệm. Anh em Phàn gia ngồi chuyện vãn uống trà với Hạ thái thái, có ý chờ Đức Kiệt, Tú Anh. Phàn Thế Hùng nói:

- Quái lạ! Sao bữa nay họ ngủ muộn vậy. Từ ngày quen biết nhau ở Trấn Giang, bao giờ hai vị cũng dậy sớm. Giờ này chưa dậy thì trễ cuộc hành hương lên Kim Cương Tự mất, sáu mươi dặm đường chứ có gần đâu.

Hạ thái thái nói:

- Mát trời nên có lẽ nhị vị Chu gia ngủ quên. Thôi hãy để người ngủ thêm lát nữa.
- Cô mẫu dạy thế không được, chậm trễ một ngày là nguy cho biểu muội rồi...

Hạ thái thái lại rơm rớm nước mắt:

- Không biết đêm qua nó ngủ ở đâu, có xảy ra việc không hay Tú Anh ốm chẳng?..

Trời ơi?

Phàn Mộng Liên đứng lên:

- Để cháu lên lầu đánh thức nhị vị ấy dậy. Muộn lắm rồi. Công việc còn nhiều.

Nói đoạn, Mộng Liên lên lầu. Vừa định đưa tay khẽ đẩy cửa phòng thì Chu Tú Anh đã nhẹ tay mở cánh cửa bước ra ngoài vườn vai như người ngủ say lắm mới dậy.

Nàng kéo tay Phàn Mộng Liên đi xuống nhà.

- Đêm hơi lạnh, ngủ ngon quá, không ngờ đã sáng bạch rồi. Mọi người dậy cả chưa hả Phàn muội?

Không ngờ Lam Y Nữ hiệp lại vô tâm đến thế, Phàn Mộng Liên ngạc nhiên nói như cái máy.

- Dậy cả rồi, đang chờ nhị vị để...

- Chà! trời mát thế này không ngủ cho khỏe dậy sớm làm chi!

- Ủa! Bữa nay chúng ta phải khởi hành sớm do thám Kim Cương Tự mà! Vụ Hạ Thái Phượng mất tích đó.

- À! Thế mà quên khuấy đi mất. Tệ quá! Tệ quá! Chu huynh cũng chưa dậy à.

Phàn Mộng Liên càng ngạc nhiên, không ngờ một vị Nữ hiệp vang danh khắp chốn lại lơ đãng đến nước ấy! Đối với con người trên thế gian này quả thật khó nói cho cùng.

Hai người xuống tới nhà dưới vào phạn phòng, nơi Hạ thái thái và Phàn Thế Hùng đang uống trà chờ.

Chu Tú Anh vái chào Hạ thái thái và Phàn Thế Hùng:

- Ngủ say quá để mọi người chờ thiệt là đắc tội.

Cũng như Mộng Liên, Thế Hùng rất đổi ngạc nhiên về thái độ của vị nữ hiệp họ Chu bèn nói:

- Dạ chúng tôi chờ nhị vị để đi Kim Cương Tự.

Chu Tú Anh lững lờ:

- Không đi hôm nay thì mau đi cũng được, còn sớm chán lo gì! Nếu Hạ tiểu thư bị bắt lên đó thì chắc chắn bị giữ tại nơi ấy, chứ không có đi nơi khác đâu.

Phàn Thế Hùng sững sốt trở mắt ra nhìn, không hiểu. Hạ thái thái hiền lành không hiểu ra sao cả. Vừa lúc ấy thì Chu Đức Kiệt từ ngoài nhà bước vào, y phục gọn gàng, tay xách một gói lớn để lên mặt bàn.

Phàn Thế Hùng giật mình đứng lên.

- Ủa! Chu ca dậy lúc nào thế? Tôi tưởng còn ngủ trên lầu.

Đức Kiệt chào mọi người tươi cười:

- Không ngu huynh dậy từ sớm ra sau vườn chơi, thấy nhà chưa mở cửa hàng, nên băng qua tường sau ra ngoài, đi loanh quanh xem cảnh dân phố Dương Châu ban sáng hoạt động như thế nào? Lững thững trở về qua tiệm bánh gần đây, thấy bánh bao nhân gà và bánh hấp tôm ngon quá liền mua về nhà dùng điểm tâm luôn thể.

Nói đoạn, chàng cười khanh khách vui vẻ vô tư. Chu Tú Anh đứng lên giở gói bánh còn nóng hổi khói bốc nghi ngút. Hạ thái thái hỏi Tiểu Kim xuống nhà lấy chén bát lên. Chu Tú Anh bảo Tiểu Kim.

- Lấy thêm chén bát nhé, nhà có khách.

Hạ thái thái không hiểu:

- Khách nào hả nữ hiệp.

Khách của nhà mà thái thái không biết sao? Cháu thấy người lạ đó nằm trên lầu. Thái thái nên lên đánh thức mời người ấy xuống kéo nguội bánh mất cả ngon.

Thấy Hạ thái thái nghi nghi ngờ ngờ. Chu Đức Kiệt nói:

- Quả vậy, chấy thấy có người nằm trên lầu. Thái thái và Phàn cô nương lên xem họ đã dậy chưa.

Nóng ruột, Phàn Mộng Liên liền nói:

- Cô mẫu lên lầu với cháu xem ai mà lạ vậy.

- Hai người lên lầu. Phàn Thế Hùng cũng đứng dậy lên theo trong lúc Tiểu Kim bày bàn ăn điểm tâm. Anh em Chu gia nhìn nhau cả cười.

Ba cô cháu họ Hạ lên lầu chưa biết căn phòng nào thì thấy có tiếng thở dài và cựa mình trong phòng Chu Tú Anh. cả ba người cùng giật mình ngừng bước. Phàn Mộng Liên bước vào nhìn lên giường quả thấy một người đắp mền nằm quay mặt vào trong, liền vẫy tay gọi Hạ thái thái và Phàn Thế Hùng vào. Hạ Thái Phượng bị hai đêm một ngày sống trong sợ hãi kinh hoàng nay được chần ấm nệm êm ngủ li bì.

Phàn Thế Hùng bước tới bên giường ngó đầu nhìn kỹ kêu lớn.

- Cô mẩu ơi, biểu muội đây mà.

- Thật à!

Hạ thái thái bước vội tới nhìn thì quả là cô gái yêu thật, sướng quá, ngồi xuống bên giường định lay Thái Phượng dậy... Nhưng giật mình, Thái Phượng đã trở mình lại mở mắt nhìn mẹ tưởng gặp nhau trong giấc mộng, liền ôm choàng lấy Hạ thái thái khóc nức nở. Hạ thái thái vội ôm Thái Phượng vào lòng sung sướng ứa nước mắt, nói chẳng lên tiếp:

- Mẩu thân ơi, đây là đâu, hay trong giấc mơ hử mẩu thân.

- Nhà ta đây mà con, con về nhà bao giờ mà không cho mẹ hay. Phàn biểu huynh và biểu tỉ Mộng Liên từ Thái an huyện đến chơi đây nè.

Thái Phượng tung mền ngồi hẳn dậy dụi mắt nhìn mọi người, nhìn chung quanh. Quả nhiên là nhà nàng thật. Đây mẹ, đây anh, đây chị... nàng định thần lần lần nhớ ra những việc đã xảy tới cho nàng. Thái Phượng đem việc đêm qua bị nhốt vào quả chuông đồng lớn và có hai người, một nam một nữ tới cứu... nói lại cho Hạ thái thái cùng Anh em họ Phàn nghe.

Phàn Thế Hùng vỗ hai tay vào nhau, nói:

- Thôi ngu diệt hiểu rồi. Chính nhị vị đại hiệp họ Chu bí mật đêm qua đi cứu Thái Phượng về, rồi sáng giả đồ dậy muện ngủ quên để dành cho chúng ta sự vui mừng bất ngờ này. Hành hiệp mau lẹ, mưu thần chúc quý như vậy, danh bất hư truyền, đáng lắm, đáng lắm.

Mộng Liên nói theo:

- Thế mà lúc này, ngu muội có ý ngờ vực hảo tâm của hai nhân vật ấy! Chúng ta thực có mắt không người.

Thái Phượng ngủ một giấc dài đã lại sức, bèn bước xuống giường đỡ Hạ thái thái bước ra khỏi phòng Tú Anh sang phòng mình xỏ giày, lấy áo dài mặc choàng ra ngoài rồi cả mấy người cùng kéo xuống nhà dưới.

Anh em Chu gia thấy mọi người tới liền cười khúc khích đứng cả dậy.

Chu Tú Anh hỏi lớn:

- Quý khách ngủ say, bây giờ mới dậy à?

Tiểu Kim mừng cuống cả lên chạy tới vỗ lấy Thái Phượng:

- Ôi! Cô đã về đấy à.

Nói đoạn, chạy vội ra ngoài tiệm gọi vợ chồng Lý Trung rồi rít. Thái Phượng tới trước mặt Đức Kiệt, Tú Anh quỳ lại tạ ơn cứu mạng, nói chẳng lên tiếng.

Tú Anh vội đỡ dậy:

- Người nhà cả mà, đứng dậy không tôi giận bây giờ.

Vợ chồng Lý quẩn gia vào tới nơi mừng mừng rỡ rỡ riu rít.

Chu Đức Kiệt nói:

- Nào chúng ta điểm tâm đi, nguội cả rồi.

Lý Trung bảo Tiểu Kim ra coi hàng. Mọi người cùng ngồi xuống quanh chiếc thõa ăn uống rất đổi vui vẻ. Phàn Thế Hùng hướng về phía Đức Kiệt, Tú Anh:

- Nhị vị ác quá, hành động không cho chúng tôi biết, đầu đuôi câu chuyện như thế nào.

Đức Kiệt mỉm cười nhìn Tú Anh:

- Việc cứu Thái Phượng cô nương đây gấp hơn cứu hỏa, nếu trì chậm để qua một đêm nữa thì danh dự ắt chẳng còn.

- Vào trúng sào huyết bọn dâm tặc là phúc lắm của nhà ta, nếu trật thì anh em tôi cũng đành chịu, tài giỏi biết mấy cũng đành khoanh tay, tìm kiếm sau chứ biết hành động thế nào?

Nói đoạn, kể chuyện đêm qua đi cứu Thái Phượng cho mọi người nghe.

Thái Phượng cũng kể việc đêm qua rồi bị bắt mê đi không biết gì cả, lúc tỉnh dậy thấy ở trong một căn phòng trang hoàng cực kỳ xa xỉ giữa một số đông phụ nữ trai tơ... Rồi tên dâm tặc to lớn mập mập vào bốn cột định giở trò mây mưa ân ái, nhưng nàng cương quyết chống cự xỉ vả... Sau đó, y truyền lệnh cho một mục béo mập khuyên giải khuất phục nàng phải bằng lòng nếu không thì hôm sau, y sẽ cưỡng bách. Hạ thái thái và mọi người nghe chuyện đều bủn rủn chân tay, nghĩ may thay cho số mệnh của Thái Phượng.

Riêng phần Anh em Chu gia đã quen thuộc nhiều những việc tương tự như vậy trong bước đường giang hồ nên thản nhiên nhìn mọi người. Điểm tâm xong, Hạ thái thái bảo Thái Phượng đi nghỉ lấy sức rồi ra xem xét ngoài tiệm với lão quản gia.

Chu Tú Anh nói:

- Thái thái an tâm bán hàng như thường dù xảy ra chuyện gì cũng đừng sợ, đã có chúng cháu xử trí. Bọn ác tăng thấy mất Thái Phượng chắc không chịu thôi đâu.

Hạ thái thái nói mấy lời cảm ơn rồi ra ngoài. Phàn Thế Hùng hỏi Anh em Chu gia.

- Nhị vị định xử trí vụ này ra sao.

Chu Đức Kiệt nói:

- Ta sẽ hành động tùy cơ ứng biến. Có điều từ nay trở đi, Phàn muội phải tạm chung phòng với Thái Phượng phòng bị cẩn thận. Hôm rồi, Hạ cô nương bị mùi hương ngủ mê đi nên lúc bị bắt không biết gì cả. Tất cả chúng ta đều phải chú ý nghe ngóng lúc đêm khuya. Bọn đầu đà chưa thôi đâu.

Phàn Mộng Liên nhìn Anh em họ Chu:

- Bây giờ nhị vị lên lầu ngủ cho lại sức, đêm qua thức suốt rồi. Chúng ta sẽ tính việc thám hiểm Kim Cương Tự.

Chu Tú Anh nói:

- Không thể gọi là thám hiểm được nữa vì ta đã biết rõ mặt trận Kim Cương Tự rồi. Cần tính toán phá cái ổ dâm tà trừ hại cho dân. Tôi suy đoán thế này. Chùa đó lớn nhất thành Dương Châu, thì vị hòa thượng tất có thế lực giao du chặt chẽ với các vị đại quan xứ này mới có thể trụ trì lâu năm tại đây, lập nên các cơ quan bí mật trong chùa để sống cuộc đời vương giả núp sau chiếc áo cà sa. Nay chúng ta bước chân tới nơi đó tất thế nào cũng có xung đột rồi. Dây đứt động rừng, bởi vậy bọn ta cần phải biết tỏ tường mới liệu bề hành động chu đáo được...

Phàn Thế Hùng nói:

- Nhị vị cứ nghỉ ngơi. Tôi sẽ sang bên cạnh hỏi thăm Vương thúc thúc là người gốc ở Dương Châu, tất biết rõ ngôi chùa đó. Hoặc giả không biết thì cũng có thể giới thiệu nhiều người cho tôi tiện bề thăm hỏi. Như vậy có được không?

- Phàn ca phụ trách việc đó rất đích đáng. Hiện nay, bọn dâm tăng Kim Cương Tự biết đã có người hiểu rõ mặt trái của chúng. Tất thế nào cũng cho người tới đây thăm dò

việc Thái Phượng. Vậy Phàn muội nên ngồi ngoài tiệm với Hạ thái thái chú ý xem có sự chi lạ không và phải phòng bị. Chúng không bỏ qua việc này đâu.

Nói đoạn, Chu Tú Anh cùng Đức Kiệt lên lầu đi nghỉ.

Phàn Mộng Liên cũng lên lầu lấy cặp song đao giấu vào một nơi tiện tay ở ngoài tiệm và ngồi chơi ngay đó với cô mẫu. Còn Phàn Thế Hùng thời sửa soạn sang thăm Vương lão dò chuyện. Quả nhiên, hôm ấy vào khoảng giờ mùi có một đầu đà cao lớn đầu trọc lóc bóng nhoáng, lưng giắt cây đoản đao to bản, tay cầm chiếc mỏ sắt lớn hơn trái dừa tây, vừa đi vừa gõ tụng kinh.

Qua nhà nào, đầu đà ấy cũng vào quỳên tiền:

- Nam mô A di đà Phật. Bần tăng từ Quế Lâm qua đây quỳên tiền để xây dựng một ngôi chùa, xin quý vị tín chủ vui lòng bố thí, công đức ấy sẽ được ghi tạ bia đá, Thiết đầu đà này không bao giờ quên công ơn ấy...

Thấy Thiết đầu đà dữ tợn, mặt đỏ gay, sau lưng lại giắt cây đao lớn, nhứt là chiếc mỏ sắt nặng nề như vậy mà y cầm nhẹ nhàng như không, nhà nào cũng cúng mấy quan tiền để y đi nơi khác cho rảnh mắt. Nhưng cũng có nhà thấy Thiết đầu đà hổ mang quá không muốn cúng tiền, bảo y đi nơi khác. Thiết đầu đà làm thỉnh đứng ra đó trơ trơ gõ mõ tụng kinh. Tiếng mõ sắt phát lên vang động chói tai. Chủ nhà đành phải cúng tiền để hấn đi cho rồi. Thiết đầu đà đi tới đâu, lũ trẻ con trong phố theo sau xem đến đấy, nhưng y vẫn trơ tráo như không biết chi cả.

Hạ thái thái ngồi trong quây với Phàn Mộng Liên nhìn sang dãy nhà phía trước mặt, vội đập vai Mộng Liên:

- Đây cháu, đầu đà dữ tợn kia là một trong hai người mà cô đã nói chuyện cho các cháu nghe đó.

Mộng Liên chú ý nhìn ngờ ngợ không biết đã gặp nét mặt ấy ở đâu rồi... Hạ thái thái thấy Mộng Liên dờ người ra, vội hỏi:

- Kìa, cháu sao vậy? Vào trong nhà đi, kéo nó thấy cháu nhan sắc lại kiếm chuyện lời thôi như Thái Phượng.

- Không! Cháu nghĩ vì tên này quen quá!... À, nhớ ra rồi, anh em cháu và nhị vị Chu gia đã gặp tên này ở Giang Đầu sơn bên Trấn Giang. Chính y rồi.

- Nếu vậy, cháu càng nên vào trong đi. Cô gọi Lý quản gia đóng cửa tiệm.

- Sao cô mẫu lẩn thẩn vậy? Liệu có đóng cửa tiệm mãi để tránh tên độc ác đó được không? Nếu nó vô đây, cháu sẽ đuổi nó cho cô mẫu coi.

- Thôi, nên tránh việc lôi thôi cháu ạ. Chừng nào anh em cháu về Thái An huyện rồi thì ai giúp cô nơi đây? Bởi vậy cứ tránh bọn hùm beo đó đi là hơn.

Phàn Mộng Liên mỉm cười:

- Chưa trừ tiệt chúng nó, anh em cháu quyết không về Thái An huyện ngay. Nếu cháu không đánh nổi tên ác tăng này cũng còn nhị vị hiệp khách họ Chu cơ mà. Với hai người ấy chắc cô mẫu hết lo?

Hai người đang nói chuyện thì Thái Phượng từ trong nhà đi ra.

Hạ thái thái hết hồn vội la:

- Có tên đầu đà đi qua đây lúc trước đang quyền tiền sắp tới nhà ta bây giờ, vào nhà lên lầu ở gần nhị vị họ Chu kéo khốn bây giờ.

- Nhị vị ấy biết việc này rồi, hiện đang đứng trên lan can lầu nhìn phố và bảo con xuống dưới này trước.

Phàn Mộng Liên hỏi:

- Biểu muội có nhận ra được mặt tên này ở Kim Cương Tự không?

- Tàng Xuân Viện là cửa riêng tên ác tăng đại hòa thượng những người ở cấp dưới không có phép vào. Vả lại bọn chúng lối nhớ đông, trong lúc hoảng hốt, ngu muội không nhớ được mặt tên nào cả. Chúng cũng mập mạp khỏe mạnh như nhau.

Nói đến anh em họ Chu ra hiên lầu nhìn xuống đường xem quang cảnh đường Chiêu Dương thì vừa lúc Thiết đầu đà quyền tiền.

Hai người nhận ra ngay y là một trong hai nhà sư gặp ở Vạn Thảo điểm trên núi Giang Đầu.

Tú Anh nói:

- Tiểu muội có cảm tưởng tên này dính líu tới vụ bắt cóc Thái Phượng.

Đức Kiệt cười:

- Còn cảm tưởng chi nữa! Đất Dương Châu này thiếu gì nơi sầm uất mà sao tên này lại chọn đúng Chiêu Dương lộ quyền tiền? Y dò la đó. Vào nhà đi kéo nó trông thấy bọn ta không tiện.

Anh em họ Chu vào nhà gọi bảo Thái Phượng nhìn qua khe cửa nhận diện Thiết đầu đà. Thái Phượng chỉ nhận ra đầu đà này có qua phố này trước khi xảy ra vụ bắt cóc, nhưng không nhớ có gặp y ở Kim Cương Tự hay không. Bởi thế anh em họ Chu mới bảo

nàng cứ xuống cửa hàng xem ác tăng hành động thế nào. Tuy sợ hãi, nhưng Thái Phượng tin ở tài nghệ họ Chu nên nghe lời ngay. Chu Tú Anh bảo Đức Kiệt:

Hiền huynh chẳng nên ra mặt. Ta xuống nhà núp phía trong tiệm hàng coi tên ấy hành động thế nào. Nếu có sự gì, cứ để mặc tiểu muội.

Mãi gần chiều Thiết đầu đà mới tới cửa tiệm Đạt Hưng. Hắn bỏ tiền quyền được vào một chiếc túi da đeo lưng lẳng ở cánh tay. Mắt sắc như dao, Thiết đầu đà nhìn vào cửa tiệm thấy Thái Phượng và Mộng Liên ngồi ở quầy hàng thì chăm chú nhìn từ người nọ đến người kia không chớp mắt. Đoạn, cũng như ở chỗ khác, y bước vào nhà quyền tiền. Mấy người khách đang mua hàng thấy Thiết đầu đà diện mạo hung dữ đều lảng tránh đi ra không mua nữa.

- Nam mô A di đà Phật, bản tăng xin quý vị nữ tín chủ cúng cho ít nhiều tiền xây chùa.

Tiếng nói ồ ồ khiến người yếu vía cũng phải thất đảm. Vợ chồng Lý quản gia cũng có mặt tại chỗ. Lý Tiểu Kim núp sau rèm nhìn ra. Hạ thái thái lấy tiền định đưa cho Lý Trung cúng tên quỷ để nó đi cho rồi, nhưng Phàn Mộng Liên gạt đi.

Mộng Liên bảo Thiết đầu đà:

- Hòa thượng có trông thấy gì không?

Thiết đầu đà trở mắt.

Mộng Liên nói tiếp:

- Khách hàng sợ hãi đi hết không có tiền cung phụng để... dựng chùa. Mọi việc cúng bái đều do sự hảo tâm thành kính. Bây giờ chúng tôi không có, xin hòa thượng đi nơi khác.

Thiết đầu đà đưa mắt nhìn hai thiếu nữ yêu kiều, đoạn đặt chiếc mõ sắt xuống đấy, im lặng như không hiểu Phàn Mộng Liên vừa nói gì.

Ngoài cửa tiệm, mọi người đứng xem ai nấy đều lo sợ cho thiếu nữ ngang ngạnh trong tiệm Đạt Hưng.

Phàn Mộng Liên bước ra khỏi quầy hàng.

- Thế nào? Sư phụ đứng đó làm chi, đi quyền nơi khác được thêm tiền có hay hơn không?

Thiết đầu đà, hai mắt đỏ ngầu trừng trừng nhìn cô gái cứng cổ dám hỗn xược.

Hạ thái thái và Thái Phượng sợ quá bỏ quây hàng vào núp phía sau rèm bên cạnh Lý Tiểu Kim.

Phàn Mộng Liên khoanh tay vào sườn:

- Nếu sư phụ thấy mỗi tay vì chiếc mõ sắt thì cho phép tôi đem nó ra ngoài đường bộ.

Nói đoạn, Mộng Liên xắn tay áo để lộ hai cánh tay nõn nà trắng trẻo như da đào, cúi xuống nhắc chiếc mõ sắt nặng nề, liệng mạnh ra ngoài giữa đường. Mọi người thóc mách đứng xem dân cả ra. Thiết đầu đà mỉm cười, im lặng chấp hai tay vái dài Phàn Mộng Liên khiến nàng phải lùi lại mấy bước lảo đảo như bị thổi bạt bởi trận cuồng phong vậy... Mộng Liên choáng váng chưa kịp định thần thì từ trong nhà, tiếp theo tiếng thét vang, nhảy vọt ra một người đứng chắn giữa Thiết đầu đà và Phàn Mộng Liên:

- Ác tăng! Không được hành hung! Đã có ta đây!

Ở ngoài đường, mọi người nhận ra đó là một vị anh thư, võ phục lam huyền, đôi mắt xéch ngược, đẹp và dữ tợn như thiên thần. Người đó không phải ai xa lạ chính là Lam Y Nữ Hiệp Chu Tú Anh.

Nói về Chu Tú Anh và Đức Kiệt núp trong nhà nhìn ra thấy Phàn Mộng Liên can đảm dùng sức liệng chiếc mõ sắt ra ngoài giữa đường thì khen thầm họ Phàn can đảm và đã có công phu luyện tập khá. Nhưng khi thấy Thiết đầu đà chấp tay vái mà đến nỗi Phàn Mộng Liên bật người ra phía sau thì Tú Anh hiểu ngay Thiết đầu đà có bản lĩnh dày dặn, công phu tập luyện đáng kể.

Chu Đức Kiệt bảo nhỏ Tú Anh:

- Ra đi, kéo trễ bây giờ!

Bởi vậy Tú Anh nhảy ra đứng chắn giữa Thiết đầu đà và Phàn Mộng Liên như mọi người thấy ở trên. Thứ công phu mà Thiết đầu đà vừa dùng để áp đảo Phàn Mộng Liên là thuật Thần Phong Khí.

Thiết đầu đà vận dụng ngoại công tập trung toàn thể sức lực ra hai cánh tay, nên lúc cúi xuống vái, sức mạnh bật thành hơi gió đến nỗi Phàn Mộng Liên phải bật ra phía sau. May thay, Thiết đầu đà chưa phải tay cao thủ nên Mộng Liên chỉ bị choáng váng, trái lại nếu gặp địch thủ cao siêu về môn Thần Phong Khí thì Mộng Liên đã bị dứt hết lực phủ ngũ tạng tắt thở ngay. Chu Tú Anh nhận thấy như vậy vì chính nàng là tay siêu cao đẳng về môn Nội, Ngoại Thần công luyện từ nàng mười bốn tuổi lúc mới khởi đầu theo Đức Võ Thượng Nhơn ở dãy Cửu Huyền Sơn, Quan ngoại.

Chống lại Thần Phong Khí, người có công phu phải dùng môn Bắc Phái nội công, nghĩa là vận dụng ngoại lực khiến toàn thân rắn như thép, hai chân tọa bộ Mã Tử nặng nề như Thái Sơn thì Thần Phong Khí không làm gì nổi. Nhưng mấy ai đã luyện nổi hai phương pháp siêu đẳng này.

Thiết đầu đà giựt mình không hiểu tại sao hôm nay lại gặp nhiều thiếu nữ ghé góm thế này. Hắn định thần nhìn thấy nàng thiếu nữ áo lam vừa nhảy ra là một giai nhân tuyệt sắc, nhưng khí sắc cân nhắc anh thư lộ lộ, thì hắn hiểu ngay người này không phải kẻ tầm thường. Thiết đầu đà liền vận dụng nội công chuyển hết sức lực ra hai tay vái mạnh một cái nữa.

Bộ lam y bị rung động vì sức gió nhưng nữ hiệp vận nội công vẫn đứng nguyên tại chỗ, tươi cười. Thiết đầu đà tái mặt, không ngờ một thiếu nữ xinh đẹp nhường kia lại có bản lãnh kinh dị như vậy. Đang hoang mang tiến thoái lưỡng nan thì Chu Tú Anh đã lùi lại quát lớn.

- Ác tăng, muốn tử thì ra ngoài đường, mau...

Miệng chưa nói hết câu nàng đã phóng chân đá ngọn Âm Dương Đồng tử cước khiến Thiết đầu đà vội vàng nhảy vù qua cửa ra ngoài đường để tránh ngọc độc cước ấy. Sở dĩ Chu Tú Anh phải dùng ngay đòn hiểm để áp đảo địch thủ là vì trong nhà chật hẹp, xung đột ngay tại chỗ e cửa tiệm bị ảnh hưởng lây nên nàng đánh dữ trước đuổi Thiết đầu đà ra khỏi nhà rồi sau sẽ hay.

Ngọn Âm Dương Đồng tử cước là một thứ đá đôi rất dữ dội lợi hại của bài La Hán quyền một trăm lẻ tám thế.

Ngọn cước này là một thế công mà người dùng phải có công phu luyện tập chắc chắn. Lúc Chu Tú Anh quát lớn cũng có mục đích riêng làm cho Thiết đầu đà không chú ý về việc nàng lùi lại phía sau để lấy đà phóng người lên khởi đánh.

Thiết đầu đà vóc người cao lớn lúc đó lại đứng thẳng nên Chu Tú Anh lúc chồm ra phía trước, chân hữu Dương Cước đạp thuốc gót chân vào ngực đầu đà. Tiếp sau là chân tả Âm Cước phóng mũi giày vào vụn hoặc vào hạ bộ địch thủ. Cả hai ngọn cước Âm Dương cùng hiểm độc và rất mạnh, Thiết đầu đà dù tài giỏi biết mấy mà bị trúng thế Âm Dương Đồng tử cước cũng phải tan xương nát thịt. Nhút là ngọn cước ấy do Tú Anh phóng ra.

Thiết đầu đà không còn cách gì hơn là chạy ra ngoài đường nhưng Chu Tú Anh đã ước lượng từ trước. Biết gặp tay lợi hại, Thiết đầu đà tuốt đao ra lăm lăm đứng chờ.

Mọi người sợ hãi dân ra. Mới đầu, ai cũng có ý lo lắng thay cho thiếu nữ áo lam, tới khi thấy nàng tấn công trước như vũ bão, Thiết đầu đà phải bỏ chạy thì không ai bảo ai đau nhau hoan hô tay rầm rầm.

Thiết đầu đà vừa ra tới đường dao rút ra, Chu Tú Anh nhảy theo liền. trong bước chân của đối phương, đầu đà nhận ngay ra Chu Tú Anh thuộc Bắc phái, có ý khen thầm.

Thấy Thiết đầu đà rút dao, trong nhà Mộng Liên vội rút song dao phăng phăng chạy ra, nhưng Chu Tú Anh đã nói lớn:

- Dang ra, mặc tên trọc này cho tôi.

Nói đoạn, nàng xuống tấn Chảo Mã, tả tiên hữu hậu, bàn tay tả ngửa lên đuổi thẳng cánh tay chĩa vào hướng Thiết đầu đà, tay hữu úp vòng lên trên đỉnh đầu, quắc mắt nhìn đầu đà.

- Ác tăng! Vừa chết hụt rồi mà chưa biết sợ hay sao? Có giỏi vào phá thế này coi!

Thiết đầu đà bị mất uy phong trước mặt quần chúng, nổi giận dùng dùng thét lên như sấm sét, hoa đao nhảy bổ vào chém một ngọn Thái Sơn đao, nhằm cánh tay tả của Chu Tú Anh:

Lẹ như chớp Chu Tú Anh hạ tay tả xuống vòng ra phía sau, đồng thời thu chân tả lùi lại phía sau như tay tả, nhường cho Thiết đầu đà nhào vô chém hụt, Tú Anh liền đứng ngay người hạ thấp tay hữu xuống chặt mạnh cườm tay trúng tay hữu cầm đao của Thiết đầu đà.

Cánh tay Tú Anh hạ xuống như thép, Thiết đầu đà đau quá, buông đao rơi xuống đất, nhưng đã xong đâu.

Chu Tú Anh thấy cổ Thiết đầu đà bị hở liền thừa thế chém ngược cườm tay hữu lên cổ đầu đà. Đòn đánh lẹ quá, mọi người chỉ nghe thấy rắc một tiếng, đồng thời đầu đà kêu lớn một tiếng chao ôi. Tầm thân lực lưỡng ấy té ngửa ra mặt đất huych ngất lịm, tay chân đuổi thẳng.

Tả thì lâu, nhưng thật sự hai thế vừa rồi được Chu Tú Anh dùng trong nháy mắt như sau đây.

Lúc đầu tiên, đứng Chảo Mã tấn, đuổi tay tả ra phía trước là thế Diệp Đề Thâu Đào lừa cho Thiết đầu đà ham đòn nhằm chém vào tay Tú Anh. Nhưng Tú Anh rút tay trái về tránh đòn, chéo chân tả về phía sau nhường chỗ cho Thiết đầu đà chém hụt mất đà chúí người tới. Lúc bấy giờ, Tú Anh mới hạ tay đánh bàn tay Cường đao xuống trúng cổ tay đầu đà cho đao buông rớt đi theo thế Thần Sơn Trảm Mộc. Rồi tiện tay hữu đánh

cườm tay róc mía lên cổ đầu đà. Thế này là Thu Phong Lạc Nhạn. Đòn vừa lẹ vừa mạnh, vừa hiểm nên Thiết đầu đà đành nhắm mắt chịu mà không thi thố nổi võ dũng.

Với thế Thu Phong Lạc Nhạn, Chu Tú Anh chỉ đánh cườm tay vào phía bên cổ đầu đà nên y chỉ bị ngắt đi thôi. nếu nàng có ý định giết y thì chỉ ấn thẳng vào yết hầu là xong chuyện. Trong trường hợp này, Thiết đầu đà bị vỡ cổ họng, đứt hơi không kêu được, chết liền.

Tràng pháo tay vang dậy hoan hô cổ vũ nhiệt liệt họ Chu. Tú Anh cúi xuống lượm thanh đao của Thiết đầu đà xem thấy đó chỉ là cây đao thường nên cắm đao xuống đất cạnh đầu đà. Đoạn nàng trở về nhà.

Phàn Thế Hùng đã về, cùng Phàn Mộng Liên và mọi người trong nhà xem trận đấu.

Chu Tú Anh bảo Tiểu Kim vào nhà múc thau nước lạnh. lát sau, Tiểu Kim bê thau nước ra, Tú Anh đón lấy, cầm ra đổ ụp vào mặt Thiết đầu đà. Hồi lâu, y tỉnh dậy, ngồi lên, thở phì phò như trâu nước. Đoạn y xoa bóp cổ, đứng lên rút đao tra vào vỏ, lượm mũ sắt, gườm gườm nhìn Chu Tú Anh rồi lủi mất, quên cả túi tiền.

Một người lối xóm chạy ra đường nhặt lấy túi đó đưa cho Chu Tú Anh. Nàng đỡ lấy nhờ Phàn Thế Hùng đề cử một người nào đó thay mặt trả lại mọi người trong khu phố.

Mọi người xem giải tán lâu rồi, nhưng trong tiệm Đạt Hưng còn có mấy người lân cận như bọn Vương lão. Họ mừng Hạ thái thái đã may mắn gặp được cứu tinh nên Thái Phượng mới thoát khỏi miệng cọp. Vương lão nói với Anh em Chu gia.

- Bà con khu phố này nhờ tôi chuyển lời cảm ơn nhị vị. Họ có ý muốn đặt tiệc mời nhị vị chủ tọa, trước là để làm quen và tạ ơn, sau là nhơn dịp còn đầu Xuân mua vui luôn thể, mong quý vị chớ từ chối.

Chu Đức Kiệt nói:

- Rất đa tạ tấm thịnh tình ấy, nhưng trong tình hình này, thiết tưởng chẳng nên vội vàng tiệc tùng làm chi. Tên đầu đà vừa rồi tuy bại trận nhưng chưa chịu thôi đâu. Chúng tôi còn ở lại Dương Châu, vậy sẽ có dịp họp mặt đàm luận cần chi vội vàng. Nhờ Vương lão chuyển lời nói hộ nhé!

Họ Vương nghe nói có lý, không cố ép mời nữa, rủ nhau ra về.

Trời cũng đã sẩm tối. Hạ thái thái bảo Lý quản gia đóng cửa tiệm sớm, dùng bữa chiều.

- o O o -